

Underbilag

Arbejdsministerens kommentarer

Dansk Kvindesamfund har ved to breve af 22. april 1979 til arbejdsministeren fremsat protester dels mod forslaget til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v. (L 150), dels mod de i »børnepasningscirkulæret« fastsatte regler.

Folketingets arbejdsmarkedsudvalg har fået tilsendt kopier af disse breve, hvorfor jeg skal fremkomme med følgende kommentar til henvendelserne:

Dansk Kvindesamfund mener, at kravet om frigørelsesattester som betingelse for at få supplerende dagpenge vil forringe vilkårene for de ledige.

Hertil skal jeg bemærke, at det med det fremsatte forslag ikke er hensigten at forringe vilkårene for de ledige, men at forhindre utilsigtet anvendelse af arbejdsløshedsforsikringen fra såvel arbejdstagerens som arbejdsgiverens side. Det må ikke være muligt at basere et ellers normalt deltidsarbejdsforhold på, at arbejdstageren får supplerende dagpenge.

Det er som tidligere nævnt min forudsætning, at arbejdsgiverne er interesserede i at beholde den arbejdskraft, der kender forholdene i virksomheden, og at mange arbejdsgivere derfor vil indrette sig på de nye regler enten ved at ændre ansættelserne til fuldtidsansættelser eller ved at udstede frigørelsesattester. Det er endvidere min forudsætning, at lønmodtagernes organisationer vil støtte medlemmerne i at få forholdene bragt i orden først og fremmest gennem oprettelse af flere fuldtidsstillinger.

Dansk Kvindesamfund protesterer endvidere imod, at det i bemærkningerne til lovforslaget er nævnt, at et medlem, der er beskæftiget på nedsat tid, og som følge deraf modtager supplerende dagpenge, vil få standset udbetalingen af de supplerende dagpenge, hvis medlemmet vægrer sig ved at overtage et anvist arbejde på fuld tid, som må påregnes at vare mere end 5 uger.

Hertil skal jeg henvise til, at jeg tidligere overfor udvalget har udtalt, at jeg vil være positivt indstillet overfor et eventuelt ønske

om en ændring af det nævnte minimumskrav for varigheden af det anviste fuldtidsarbejde fra 5 uger til en noget længere periode.

Dansk Kvindesamfund protesterer imod, at kommunerne ved ikke at sikre tilstrækkeligt med børnepasningsmuligheder forhindrer kvinder i at bevare deres tilknytning til arbejdsmarkedet.

Hertil skal jeg bemærke, at jeg må fastholde, hvad jeg også tidligere i folkettinget har givet udtryk for, at børnepasningsproblemer principielt bør løses over den sociale lovgivning.

Småbørnsfamilie- og kvindeproblemer hverken kan eller bør løses over arbejdsløshedsloven, idet det ikke løser nogen problemer, at disse grupper får en ringere tilknytning til arbejdsmarkedet end andre. Hvis man garanterer børnefamilier dagpenge i disse situationer, mindskes kommunernes incitament til at skaffe pasningsmuligheder, samtidig med at disse medlemmer måske får et løsere forhold til arbejdsmarkedet.

Endelig protesterer Dansk Kvindesamfund imod, at det ikke anses som gyldig grund til afslå et arbejdstilbud, fordi der ikke er forsvarelige pasningsmuligheder for barnet i den tilbudte arbejdstid.

Hertil skal jeg bemærke, at arbejdsdirektoratets »børnepasningscirkulære« af 5. januar 1979 fastslår, at vægringskarantæne ikke skal idømmes, når medlemmet må antages at have udfoldet alle rimelige bestræbelser for at skaffe børnepasningsmulighed.

Ved at måtte afslå at tage imod et arbejdstilbud på grund af børnepasningsproblemer har medlemmet imidlertid vist, at det ikke er muligt for medlemmet at stå til rådighed for arbejdsmarkedet, hvorfor dagpengeudbetalingen ifølge forsikringsordningens grundprincip standses indtil børnepasningsproblemet er løst.

Dagpengeudbetalingen vil normalt kunne genoptages, når medlemmet på tro og love erklærer, at børnepasningsproblemet er løst.

Hvis Dansk Kvindesamfund med sin protest ønsker at give udtryk for, at man bør fravige grundprincippet om, at det kun er